

Kleine Specht in Amsterdam. — Zondag 23 Februari wandelde ik in 't Vondelpark in Amsterdam, toen mijn aandacht getrokken werd door een vreemd gesnor, dat zich telkens herhaalde. Ik ging op 't geluid af, en ontdekte een vogel, zoo groot als een musch, met een rood schedelkopje, die voortdurend trillend klopte tegen den stam van een els. Ik dacht dadelijk aan een specht, maar wilde hem eerst nog wat beter zien. Het dier hield op met tikken, en keek mij aan, maar hervatte dadelijk zijn arbeid. Het diertje was in 't geheel niet schuw en ik heb hem ongestoord een heele poos kunnen gadeslaan.

Met kleine tusschenpoozen klopte het dier tegen den stam en legde bij elke beweging z'n snavel op zij tegen den boom aan en bracht den snavel nu in trillende beweging. Ik vond dit nog al bijzonder in 't Vondelpark en achtte het wel de moeite waard om dit even te melden.

Verder zingen o.a. de sijsjes haast alle; ik heb het nog niet eerder gehoord dan 23 Febr.

Amsterdam.

M. LIEFTINCK.

Diatomeeën. — Naar aanleiding van het stukje van den heer Hofker nog even 't volgende: Ook ik heb de microsporenquaestie in gedachte gehouden en ben tot de conclusie gekomen, dat genoemde heer gelijk heeft: het zijn geen *micro*-, doch *auxosporen* geweest, die ik bij *Synedra* heb waargenomen. Mijn bewering, dat ik ergens iets over microsporen van pennate diatomeeën heb gelezen, trek ik dan ook bij dezen in, als klaarblijkelijk berustende op een vergissing.

De door mij geopperde veronderstelling omtrent de verbreiding van diatomeeën kan inderdaad niet door eenigen bewijsgrond gestaafd worden. En een verbreiden op de door den heer Hofker beschreven manier bestaat ontegenzeggelijk en is wetenschappelijk aangetoond. Maar — als ik dan bijv. weer zie, hoe de teere takjes van *Ectocarpus* of *Pilayella* van onze zeeveringen, die, hetzij door den golfslag, hetzij door eb en vloed, bijna voortdurend in beweging verkeerden, haast altijd stampvol zitten met kristalwiertjes, hoe deze alges regelmatig te vinden zijn op de pooten van insectenlarven en op tal van andere plaatsen, waar ze, naar het me toeschijnt, veel gemakkelijker los dan vast zullen raken, dan komt bij mij altijd weer de twijfel boven. Ik kan me werkelijk niet voorstellen, dat al die soorten van diatomeeën zoo drijvend of vastklevend op die zitplaatsen gekomen zijn en ik voor mij blijf er van overtuigd, dat de pennate diatomeeën wel zoo iets als microsporen moeten hebben, of in ieder geval een wijze van verbreiding, die totnutoe onbekend gebleven is.

L. DORSMAN Cz.

Ooievaar in Januari. — Een week of wat geleden (in Januari 1919) heb ik op Schiermonnikoog een ooievaar gekiekt. De foto is niet mooi genoeg voor reproductie; ik had n.l. slechts een gewone kodak bij me; daarbij was het donker weer en moest ik uit den aard der zaak een momentopname maken. Het beest was nogal schuw, zoodat hij opvloog toen ik, hoe behoedzaam overigens, naderde. Het feit, dat in Januari op dat eiland een ooievaar neerstrijkt, is in elk geval wel merkwaardig, dunkt mij. De heer v. d. Werff, hotelhouder te Schiermonnikoog, tracht het dier te vangen en te voeden, want anders zal zijn lot wel spoedig beslist zijn. De bedoeling is dan hem voor den winter wat te kortwieken, opdat hij met de lente weer vrij kan vliegen.

Den Haag.

H. NORDLOHNE.

Een zachte Winter. — Volkomen ben ik het met u eens in uw stukje, dat gesproken kan worden van een zachten winter. Hier ook in Groningen in Januari zagen we — d.w.z. mijn vriend Toxopaeus en ik — de kikkers op de modder in de slooten kruipen. Hazelaar stooft ± 10 Jan. in de Braak te Paterswolde. Bijzonder is dat de *graspieters* hier hebben overwinterd; gedurende de vorst en sneeuwperiode zaten ze geregeld, tot de dooi inviel, bij de sloot, die om 't N. Kerkhof loopt. Er waren 2 à 3 paartjes. Ook de *witte kwik* overwinterde dit jaar. Eén paartje hield zich hier van 4—8 Februari op. De clou was echter het verschijnen van den *Gr. gelen kwikstaart* tegelijk met de eerste sneeuw. Zaten ook (ze waren er in 1 paartje) met de *graspieters* bij de vuile sloot te zoeken, die niet bevroren was door het rioolwater, dat er in uitloopt. Bleven hier tot de sneeuw weer vertrokken was. Maar eigenaardig is, dat, toen er op den 19en Februari weer sneeuw lag, de *gr. gele kwikstaart* weer kwam rondtrippelen bij de slootjes hier vlak bij de stad. Op 't oogenblik, dat is vanaf ± 18 Februari, zingen *kool*-, *pimpelmees* en *heggemus*, dat het een aard heeft. De *vincken* slaan hun deuntje en de *leeuweriken* probeeren te zingen, op de manier, die we van leeuweriken gewoon zijn, maar ze wagen het nog niet recht hoog in de lucht hun zang te laten hooren.

Groningen.

F. KOSTER.